

บทที่ 2

บททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการช้ำค่า

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการช้ำค่า แล้วพบว่าม้งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการช้ำค่าหรือคำช้ำเป็นจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำช้ำในภาษาไทย ซึ่งได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลาง และภาษาไทยถิ่นอื่นๆ ภาษาอื่นก็มีอยู่บ้าง เช่น ภาษาจ้วง ภาษาจีน ภาษามาลายู ภาษาอินเดียนแดง ภาษาถิ่นในประเทศฟิลิปปินส์ ภาษาฮีบปต์ และภาษาเม็กซิโก เป็นต้น ส่วนคำช้ำในภาษาเมียน-เฮ้า ซึ่งผู้วิจัยสนใจศึกษานั้น เท่าที่ทราบมีนักภาษาศาสตร์ชาวตะวันตกศึกษาไว้บ้าง แต่ผู้วิจัยไม่สามารถค้นคว้าได้เพราะไม่มีเอกสารดังกล่าวอยู่ในประเทศไทย และที่อยู่ในบทความของนักวิชาการชาวจีนก็ไม่สะดวกในการทบทวนเช่นกันเพราะพิมพ์ไว้เป็นภาษาจีน ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับคำช้ำและการช้ำค่า เท่าที่สามารถหามาได้ โดยมุ่งเน้นภาษาในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเป็นภาษาในแถบเดียวกับภาษาเมียน-เฮ้า การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 หัวข้อดังนี้คือ

2.1 คำจำกัดความของคำช้ำ

2.2 วิธีการศึกษาคำช้ำ

2.1 คำจำกัดความของคำช้ำ

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของคำช้ำไว้ต่างๆ กัน เท่าที่ผู้วิจัยได้ทบทวนดูพบว่าอาจจะสรุปคำจำกัดความของคำช้ำไว้ได้ 2 ลักษณะคือ

2.1.1 คำช้ำ หมายถึง คำที่เกิดจากการช้ำค่าเดิม (ซึ่งอาจเรียกว่าหน่วยคำอิสระหรือคำเดี่ยว หรือคำมูล ก็ได้) โดยนำมากล่าวซ้ำหนึ่งครั้งหรือหลายครั้งก็ได้ ผู้ที่ให้คำจำกัดความของคำช้ำในลักษณะนี้ได้แก่ บลูมฟิลด์ : Bloomfield (1976:218) บรรจบ พันธุเมธา (2521:102) สุจิตรา บรมินเทนท์ (2501:6) สุปราณี สมพงษ์ (2510:12) วิจิตร สอดสุวรรณ และคณะ (2519:39)

2.1.2 คำซ้ำ หมายถึง คำที่อาจเกิดจากการซ้ำคำเดิม¹ หรือเกิดจากการซ้ำเสียงโดยไม่มีคำเดิม กล่าวคือ อาจซ้ำเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ และไม่ว่าคำซ้ำนั้นจะเกิดจากการซ้ำคำเดิม หรือซ้ำเสียงก็จะมีรูปแบบทางเสียงเป็นแบบเฉพาะ ซึ่งแสดงความหมายได้อย่างชัดเจนผู้ที่ให้คำจำกัดความของคำซ้ำในลักษณะนี้อ่างชัดเจน คือ สุกดาพร ลักษณะียนาวิน (2525 : 11 และ 2529 : 43) และมีผู้ที่ให้คำจำกัดความตามแนวทางนี้ได้แก่ อภิรดี อุดมมณีสุวัฒน์ (2526 : 35-36) เหมิง เทวิน เป็ยว (2529 : 57) เปรมินทร์ คาระวี (2530 : 11-12)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะให้คำจำกัดความของคำซ้ำตามแนวคำจำกัดความกลุ่มที่ 2 ซึ่งเห็นว่าเหมาะสมกับลักษณะของคำซ้ำในภาษาที่ผู้วิจัยศึกษา ไว้ดังนี้

คำซ้ำ หมายถึง คำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปที่เกิดจากกระบวนการซ้ำ ซึ่งอาจเป็นการซ้ำคำตั้งหรือเป็นการซ้ำเสียงของหน่วยซ้ำ (หมายถึงคำที่ไม่ใช่คำตั้ง) โดยไม่มีคำตั้ง และมีรูปแบบที่ชัดเจนและรูปแบบนั้นมีความสัมพันธ์กับความหมาย รูปแบบที่ชัดเจนนี้คือ อาจซ้ำเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ หน่วยซ้ำแต่ละหน่วยจะไม่สามารถเกิดเป็นคำโดยลำพังได้

2.2 วิธีการศึกษาคำซ้ำ

วิธีการศึกษาคำซ้ำอาจแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีคือ

2.2.1 การศึกษาคำซ้ำโดยมุ่งอธิบายเฉพาะลักษณะหรือรูปแบบของการซ้ำ

2.2.2 การศึกษาคำซ้ำโดยมุ่งอธิบายทั้งกระบวนการซ้ำ และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการซ้ำกับความหมาย

¹ คำเดิม หมายถึงคำเดี่ยวหรือคำมูลที่มีอยู่ในภาษา แต่เมื่อมาปรากฏอยู่ในคำซ้ำในงานของผู้วิจัย จะเรียกว่า "คำตั้ง" ซึ่งเหมือนกับของ วิจิตรนัฏ ภาณพงศ์ (2533) ส่วนผู้อื่นอาจเรียกต่างกัน เช่น สุกดาพร ลักษณะียนาวิน (2525) จะเรียกว่า "คำหลัก" อภิรดี อุดมมณีสุวัฒน์ (2526) จะเรียกว่า "พยางค์หลัก" เหมิง เทวิน เป็ยว (2529) และเปรมินทร์ คาระวี (2530) จะเรียกเหมือนกันว่า "หน่วยหลัก"

2.2.1 การศึกษาคำซ้ำโดยมุ่งอธิบายเฉพาะลักษณะทางเสียงหรือรูปแบบของการซ้ำ การศึกษาคำซ้ำวิธีนี้เป็นการศึกษาคำซ้ำ โดยมักจะพิจารณาคำซ้ำเปรียบเทียบกับคำเดิม เพื่อดูว่าหน่วยซ้ำมีรูปแบบทางเสียงเหมือนกับคำเดิมเพียงบางส่วน หรือเหมือนกับคำเดิมทั้งหมด นอกจากนี้ก็อาจศึกษาหมวดคำของคำเดิมที่นำมาซ้ำและความหมายของคำซ้ำเพิ่มเติมเข้ามาด้วย ผู้ที่ศึกษาคำซ้ำในลักษณะนี้ได้แก่ บรรจบ พันธุเมธา (2514) นววรรณ พันธุเมธา (2513) สุจิตรา บรมินเทนท์ (2509) วิจิตร ยอดสุวรรณและคณะ (2519) และ ประสูตร ทรงศิลป์ (2526)

2.2.1.1 บรรจบ พันธุเมธา (2514) ได้ศึกษาคำซ้ำในภาษาไทยเฉพาะที่มีหน่วยซ้ำเหมือนกับคำเดิม โดยการศึกษาชนิดหรือหมวดคำของคำเดิมที่นำมาซ้ำและความหมายของคำซ้ำไว้ดังนี้

1. คำซ้ำที่เกิดจากคำนาม (น.) จะแสดงความหมายพหูพจน์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
เด็ก (น.)	เด็กๆ	มีแต่เด็กๆ	พหูพจน์
หนุ่มสาว (น.)	หนุ่มๆ สาวๆ	เห็นแต่หนุ่มๆ สาวๆ	

2. คำซ้ำที่เกิดจากคำชานาม (ชน.) หรือสรรพนาม (ส.) จะแสดงความหมายไม่เฉพาะเจาะจง นอกจากนี้คำชานามยังอาจแสดงความหมายพหูพจน์หรือเน้นลักษณะได้ด้วย ซึ่งในกรณีแสดงความหมายเน้นลักษณะ หน่วยซ้ำจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงตรี

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
เล็ก (น.)	เล็กๆ	มะม่วงลูกเล็กๆ	ไม่เฉพาะเจาะจง
ดี (ชน.)	ดีๆ	เสื้อตัวนี้ยังดีๆอยู่เลย	
เราท่าน (ส.)	เราๆ ท่านๆ	-	
ดี (ชน.)	ดีๆ	ฉันให้เสื้อดีๆเขาไป	พหูพจน์
เก่า (ชน.)	เก่าเก่า	เสื้อตัวนี้เก่าเก่า	เน้นลักษณะ

3. คำซ้ำที่เกิดจากคำนาม (น.) หรือคำบอกจำนวนนับ (จน.) จะแสดงความหมายแยกเป็นส่วนๆ เป็นทีละหนึ่ง และบอกว่ามีจำนวนพหูพจน์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
บ้าน (น.)	บ้านๆ	ตรวจเป็นบ้านๆ	แยกเป็นส่วนๆ เป็นทีละหนึ่ง
กิโล (จน.)	กิโลๆ	ซึ่งเป็นกิโลๆ	และบอกว่ามีจำนวนพหูพจน์

4. คำซ้ำที่เกิดจากคำบุพบท (บ.) หรือคำชยากริยา (ชก.) ซึ่งจะแสดงความหมายเพื่อบอกความเห็น ในประโยคคำสั่ง

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
กลาง(บ.)	กลางๆ	เข็ญกลางๆ	บอกความเห็น
เร็ว (ชก.)	เร็วๆ	เดินเร็วๆ	

5. คำซ้ำที่เกิดจากคำกริยา (ก.) หรืออาจเกิดจากคำนาม (น.) ได้ด้วย จะแสดงความหมายไม่เนื่องกับความหมายเดิม และใช้เป็นคำชยากริยา (ช.)

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
ลวก (ก.)	ลวกๆ (ช.)	เขาทำงานลวกๆ (ทำหยาบๆ ไม่เรียบร้อย)	ไม่เนื่องกับความหมายเดิม
ผืน (น.)	ผืนๆ (ช.)	ฉันทินอาหารผืนๆ (อาหารธรรมดาๆ)	

2.2.1.2 นววรรณ พันธ์เมธา (2513) ได้ศึกษาคำซ้ำในภาษาไทย ที่ซ้ำเหมือนกันทุกส่วนด้วยวิธีการศึกษาที่คล้ายคลึงกับของบรรจบ พันธ์เมธา (2514) โดยได้อธิบายชนิดหรือหมวดคำของคำเดิมที่นำมาซ้ำ ว่ามีอยู่ 5 หมวดคำ เมื่อเป็นคำซ้ำจะแสดง

ความหมายที่แตกต่างกันไปดังนี้ 1. คำซ้ำที่เกิดจากคำกริยา (ก.) จะแสดงความหมายที่บอก
การดำเนินไปเรื่อยๆ

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
เขียน (ก.)	เขียนๆ	เขียนๆ ไปก็รู้สึกเพลิน	การดำเนินไปเรื่อยๆ

2. คำซ้ำที่เกิดจากคำขยาย (ข.) จะแสดงความหมายอ่อนลง ไม่บ่งชี้

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
ดำ (ข.)	ดำๆ	ใส่เสื้อสีดำๆ	ไม่บ่งชี้

3. คำซ้ำที่เกิดจากคำบอกจำนวน (บจ.) จะแสดงความหมายบอกจำนวน
ว่ามาก

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
หมื่น (บจ.)	หมื่นๆ	มีเงินเป็นหมื่นๆ (มีเงินหลายหมื่น)	บอกจำนวนว่ามาก

4. คำซ้ำที่เกิดจากคำบุพบท (บ.) จะแสดงความหมายไม่เฉพาะเจาะจง

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
ข้าง (บ.)	ข้างๆ	ข้างๆ บ้าน	ไม่เฉพาะเจาะจง
หลัง (บ.)	หลังๆ	หลังๆ ห้อง	

5. คำซ้ำที่เกิดจากคำลักษณนาม (ลน.) จะแสดงความหมายแยกเป็นแต่ละ
อย่าง แต่ละอัน

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างประโยค</u>	<u>ความหมาย</u>
ขึ้น (ลน.)	ขึ้นๆ	ชายเศษผ้าเป็นขึ้นๆ	แยกเป็นแต่ละอย่างแต่ละอัน

นอกจากการศึกษาดังกล่าวแล้วยังมีผู้ศึกษาคำซ้ำในภาษาไทยวิธีนี้อีกด้วยคือ สุจิตรา บรมินเฑนท์ (2509) ซึ่งได้ศึกษาคำซ้ำ 2 พยางค์ ที่มีพยางค์ในคำซ้ำเหมือนกันทุกส่วนโดยจำแนกคำซ้ำตามลักษณะการซ้ำและความหมาย และศึกษาหมวดคำที่สามารถเกิดการซ้ำคำโดยเปรียบเทียบระหว่างคำซ้ำกับคำเดิม วิจิตร ยอดสุวรรณ และคณะ (2519) ซึ่งได้ศึกษาคำซ้ำที่มีพยางค์ซ้ำเหมือนคำเดิมทุกส่วน และได้แบ่งหน้าที่ของคำซ้ำไว้ 2 ประเภท คือ คำซ้ำที่ซ้ำเพื่อเปลี่ยนแปลงความหมาย และคำซ้ำที่ซ้ำเพื่อให้ออกเสียงได้สะดวก ที่เรียกว่าคำซ้ำอุจจารณวิลาส² และประยุทธ ทรงศิลป์ (2526) ซึ่งได้ศึกษาการซ้ำเสียงในคำซ้ำที่เกิดจากคำเดิมในภาษาไทยและจัดให้เป็นการเปลี่ยนแปลงของเสียงประการหนึ่ง โดยแบ่งคำซ้ำตามลักษณะการซ้ำออกได้เป็น 2 แบบใหญ่ๆ คือ คำซ้ำที่เกิดจากการซ้ำทั้งหมดและคำซ้ำที่เกิดจากการซ้ำบางส่วน

จะเห็นได้ว่าผู้ที่ศึกษาคำซ้ำวิธีนี้ ไม่ได้มุ่งอธิบายกระบวนการซ้ำว่ามีรูปแบบทางเสียงที่เป็นแบบเฉพาะ ซึ่งสัมพันธ์กับความหมายอย่างชัดเจน แต่มุ่งอธิบายรูปแบบทางเสียงของคำซ้ำว่าหน่วยซ้ำมีความคล้ายคลึงกับคำเดิมอย่างไร ซึ่งเป็นการศึกษาที่ค่อนข้างผูกติดกับคำเดิม

2.2.2 การศึกษาคำซ้ำโดยมุ่งอธิบายทั้งกระบวนการซ้ำ และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการซ้ำกับความหมาย

การศึกษาคำซ้ำวิธีนี้เป็นการศึกษาคำซ้ำที่มุ่งศึกษากระบวนการซ้ำคำซึ่งผู้วิจัยได้จัดลำดับงานศึกษาในภาษาต่างๆไว้ดังนี้ การศึกษาคำซ้ำในภาษาต่างๆที่รวบรวมไว้ด้วยกัน การศึกษาคำซ้ำในภาษาตระกูลไท ซึ่งได้แก่ภาษาไทย และภาษาจ้วงและการศึกษาคำซ้ำในภาษาจีน ผู้ที่ศึกษาคำซ้ำในแง่ของกระบวนการ ได้แก่ ฮาร์โรลด์ คีย์ (Harold Key : 1965) กาญจนา นาคสกุล (Karnchana Nacasakul : 1962) ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ

² คำซ้ำประเภทนี้ตามความเห็นของ สุดาพร ลักษณ์สินาวิน (2525) ถือว่าเป็นการซ้ำเพื่อแสดงความหมายที่บ่งบอกทัศนคติในทางไม่ดีหรือแสดงความรู้สึกขัดแย้งกับคู่สนทนา

(Theraphan L. Thongkum : 1979) สุดาพร ลักขณยานาวิน (Sudaporn Luksaneeyanawin : 2525 และ 1984) อภิศ อุดมมณีสุวัฒน์ (2526) เปรมินทร์ คาระวี (2530) เหมิ่ง เหวิน เป็ฮว (2529) และฟู เจิง โทฮัว (2525)

2.2.2.1 ฮาร์โวลด์ คีย์ (Harold Key : 1965) ได้รวบรวมข้อมูลคำซ้ำในภาษาต่างๆ ซึ่งได้แก่ ภาษาอินเดียนแดง อัฟริกัน อีธิโอเปีย เม็กซิโก เปรู ตุรกี ชูตัน โบลิเวีย และภาษาถิ่นในประเทศฟิลิปปินส์ จากนั้นจึงนำข้อมูลในภาษาต่างๆ เหล่านี้มาศึกษาร่วมกัน โดยพิจารณาหน้าที่ และความหมายของคำซ้ำที่แสดงความสัมพันธ์กับลักษณะการซ้ำ ดังนี้

1. การซ้ำที่เกิดจากคำนาม พบว่าเมื่อเกิดการซ้ำคำนาม จะแสดงความหมายต่างๆ ดังนี้

1.1 ความหมาย : พหูพจน์

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
อามสโก	<u>mogoʔni</u> "ผู้หญิง"	<u>momogoʔni</u>	หน่วยซ้ำมีเสียงเหมือนพยางค์แรกของคำเดิมทุกประการ
แซลลิส	<u>nana</u> "ผู้ชาย" <u>tsi aʔa</u> "เด็กผู้หญิง"	<u>nanana</u> "ผู้ชายหลายคน" <u>tsi tsiaʔa</u> "เด็กผู้หญิงหลายคน"	

1.2 ความหมาย : ความเป็นเจ้าของ

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
วาเรสลี	<u>abe</u> "ฮ่า, ฮาย" [a เป็นหน่วยเดิมนำศัพท์] [be เป็นฐานศัพท์]	<u>abebefe</u> "ฮ่าหรือฮายของฉัน"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำพยางค์ที่เป็นฐานศัพท์ 2 ครั้ง

2. การซ้ำที่เกิดจากคำกริยา พบว่าเมื่อเกิดการซ้ำคำกริยา มีการแสดง
ความหมายดังนี้

2.1 ความหมาย : การเกิดซ้ำ

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
ภาษาถิ่นใน เม็กซิโก	<u>ciwa</u> "ทำ"	<u>ciciwa</u> "ทำซ้ำเหมือนเดิม"	หน่วยซ้ำมีเสียงเหมือน พยางค์แรกของคำเดิม ทุกประการ
ซาเวลมานิ	<u>xaya</u> "วาง"	<u>xaya xaya</u> "วางซ้ำๆ"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำคำเดิม ทุกประการ

2.2 ความหมาย : ต่อเนื่อง

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
สิริโน	<u>erasi</u> "เข่าป่วย" [e rasi] [เขา ป่วย]	<u>erasirasi</u> "เข่ายังคงป่วย"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำคำที่ เป็นภาคแสดง
ซาเวลมานิ	<u>simwiyi</u> "(ฝน)ตกปรอยๆ"	<u>simimwiyi</u> "(ฝน)ยังคงตก ปรอยๆ"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำเสียง สระและพยัญชนะท้ายของ พยางค์แรกในคำเดิม 2 ครั้ง

2.3 ความหมาย : การเน้นซ้ำ หรือการคำเนืออู่ของเหตุการณ์

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
ตองกาวา	<u>walapa</u> "ต้ม"	<u>wawalapa</u> "ต้มอย่างจริงจัง, เคียว"	หน่วยซ้ำมีเสียงเหมือน พยางค์แรกของคำเดิม
ชิปิโรบ	<u>shinan</u> "คิด"	<u>shinan shinan</u> "คิดมากๆ"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำคำเดิม ทุกประการ
ฮูอาเว	<u>joet</u> "(ฝน)ตก"	<u>joet joet</u> "(ฝน)ตกปรอยๆ"	
ชิปิโรบ	<u>pi</u> "กิน"	<u>pipi pipi</u> "ยังคงกินอยู่"	หน่วยซ้ำจะซ้ำเสียงคำ เดิม 3 ครั้ง

3. การซ้ำที่เกิดจากคำขยาย พบว่าเมื่อเกิดการซ้ำคำกริยา มีการแสดง
ความหมายดังนี้

3.1 ความหมาย : การเพิ่มปริมาณของการกระทำ

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
มิทซ์เทค	<u>kwee</u> "อย่างซ้ำ"	<u>kwee kwee</u> "อย่างซ้ำมาก"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำคำเดิม ทุกประการ

3.2 ความหมาย : การกระทำซ้ำอย่างสม่ำเสมอ

<u>ตัวอย่างภาษา</u>	<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
เช็ชว่า เคอ พิวลา	<u>mostoj</u> "พรุ่งนี้, วัน"	<u>mostoj mostoj</u> "ทุกวัน"	หน่วยซ้ำมีเสียงซ้ำคำเดิม ทุกประการ

นอกจากนี้ยังพบการซ้ำที่เกิดจาก คำแสดงจำนวนนับ คำลงท้ายแสดงความ เป็นเจ้าของ ซึ่งคำเหล่านี้เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมายแตกต่างกันไปตามชนิดของคำซ้ำ

2.2.2.2 Karnchana Nacaskul (1962 : 101-108,121) ได้ศึกษา คำซ้ำในภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาเขมร โดยแบ่งคำซ้ำในภาษาไทยตามลักษณะการซ้ำออก ได้เป็น 4 ประเภทคือ

1. คำซ้ำแบบซ้ำทั้งคำ (Repetitive Reduplication) คำเกือบ ทุกหมวดจะซ้ำได้ ที่ยกเว้นคือ คำเชื่อม คำบุพบท และคำลงท้าย

ตัวอย่าง

คำนาม	เด็กเด็ก	หนุ่มหนุ่ม
คำกริยา	กินกิน	เขียนเขียน
คำบอกจำนวนนับ	ร้อยร้อย	สิบสิบ
คำลักษณนาม	ขึ้นขึ้น	คนคน

2. คำซ้ำแบบเปลี่ยนเสียงสระ (Chiming Reduplication) การซ้ำคำ เดิมนี้ถ้าซ้ำคำพยางค์เดียว จะต่างที่เสียงสระ ได้แก่ อัดอัด แว้ววว ถ้าซ้ำคำที่มี สองพยางค์จะมีเสียงสระแตกต่างกันในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก คือ พยางค์ที่ 2 และ 4 เช่น ประสีประสา ปะเหลาะปะเหละ

3. คำซ้ำแบบซ้ำบางส่วน (Partial Reduplication) คำซ้ำชนิดนี้ อาจเป็นคำซ้ำที่ซ้ำเฉพาะสระ หรือสระกับพยัญชนะท้ายก็ได้ เช่น กะปุกปุก กระजूหลิว ส่วนคำ ที่มีพยางค์เดียว เมื่อนำมาซ้ำจะซ้ำเฉพาะเสียงพยัญชนะต้น และสระ เช่น คับคั่ง บิกบิน หรือ ซ้ำเฉพาะพยัญชนะต้นเดียวเพียงอย่างเดียว เช่น จัดแจง ฟันฟาง

4. คำซ้ำแบบประสม (Compound Reduplication) หมายถึงคำประสมที่ มักประกอบด้วยพยางค์สี่พยางค์ และมักจะซ้ำกันเป็นบางส่วน เช่น กระจององ กระจององก่องอช สำหรับความหมายของคำซ้ำนั้น พบว่ามี 4 ประเภท คือ

1. บอกพหูพจน์ เช่น เด็กเด็ก (เด็กหลายคน) หนูหนู (หนูหลายคน)
2. เพิ่มน้ำหนักของความหมายเดิม เช่น คืดคืด
3. ความหมายอ่อนลง เช่น คำคำ (ค่อนข้างคำ)
4. เป็นสำนวนพูด เช่น ตกอกตกใจ

2.3.2.3 Theraphan L. Thongkum (1979) ได้ศึกษาภาพลักษณ์ของเสียงสระในคำซ้ำภาษาไทยถิ่นอีสาน พบว่ามีคำซ้ำอยู่ 2 กลุ่มคือ คำซ้ำเดี่ยว⁴ และคำซ้ำคู่⁵ ซึ่งต่างก็มีรูปแบบของเสียงสระที่แสดงความสัมพันธ์กับความหมายคำซ้ำและในแต่ละรูปแบบยังสามารถจัดคำซ้ำให้เป็นชุดๆ ได้ด้วย ซึ่งในแต่ละชุดก็จะมี ความแตกต่างกันเฉพาะเสียงสระเพียงอย่าง เดี่ยว ที่ทำให้ความหมายของคำซ้ำในชุด เดี่ยวกันมีความแตกต่างกันไปด้วยดังนี้

ภาพลักษณ์ของเสียงสระในคำซ้ำภาษาไทยถิ่นอีสานจะปรากฏอยู่ในคำซ้ำทั้ง 2 กลุ่ม คือ คำซ้ำเดี่ยว และคำซ้ำคู่

1. คำซ้ำเดี่ยว

คำซ้ำเดี่ยวในภาษาไทยถิ่นอีสานมีรูปแบบของเสียงสระที่แสดงความสัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำที่เกี่ยวกับความรู้สึกรับรู้เรื่องขนาดของวัตถุ โดยภายในแต่ละรูปแบบจะมีคำซ้ำที่จับคู่กันเป็นชุดๆ ซึ่งแต่ละชุดก็จะมี ความแตกต่างภายในที่เสียงสระเพียงอย่าง เดี่ยว ความแตกต่างดังกล่าวทำให้ความหมายของคำซ้ำที่ เกี่ยวข้องกับการรับรู้เรื่องขนาดของวัตถุแตกต่างกันออกไปด้วย ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ คำซ้ำที่มีความแตกต่างทางความหมายเกี่ยวกับขนาดของวัตถุ 2 ขนาด และคำซ้ำที่มีความแตกต่างทางความหมายเกี่ยวกับขนาดของวัตถุ 3 ขนาด

1.1 คำซ้ำที่มีความแตกต่างทางความหมายเกี่ยวกับขนาดของวัตถุ 2 ขนาด ซึ่งจะมีรูปแบบของเสียงสระทั้งหมด 6 รูปแบบดังนี้

รูปแบบที่ 1 เสียงสระ u-u คู่กับเสียงสระ i-i, a-a หรือ o-o

ตัวอย่าง

(1)---- khiəu1 cum4-kum4 "to be green (as of a large object in the distance)

khiəu1 cim4-kim4 "to be green (as of a small object in the distance)

³ ข้อมูลนี้เก็บจากผู้บอกภาษาที่อยู่ในอำเภอวังสามสี จังหวัดอุบลราชธานี

⁴ คำซ้ำเดี่ยวในที่นี้ เกิดจากการซ้ำพยางค์ ซึ่งเป็นพยางค์เดี่ยว

⁵ คำซ้ำคู่ในที่นี้ เกิดจากการซ้ำพยางค์ ซึ่งเป็นพยางค์คู่

- (2)----- liəŋ1 ʔui4-hui4 "to be yellow (as of a large object)"
 liəŋ1 ʔai4-hai4 "to be yellow (as of a small object)"
- (3)----- kɔ:ŋ2 cum6-kum6 "a big pile (as of sand)"
 kɔ:ŋ2 cəm6-kəm6 "a small pile (as of sand)"

รูปแบบที่ 2 เสียงสระ o-o คู่กับเสียงสระ i-i, e-e, a-a หรือ ɔ-ɔ

ตัวอย่าง

- (4)----- kɔ:ŋ2 coʔ4-koʔ4 "a big pile (as of dirt)"
 kɔ:ŋ2 ciʔ4-kiʔ4 "a small pile (as of dirt)"
- (5)----- na:5 so:4-vo:4 "a big ugly face"
 na:5 se:4-ve:4 "a small ugly face"

รูปแบบที่ 3 เสียงสระ ɯ-ɯ คู่กับเสียงสระ i-i

ตัวอย่าง

- (6)----- hu:3 ɯm:4-vɯ:4 "a big hole"
 hu:3 ci:4-vi:4 "a small hole"
- (7)----- hu:1 san3 phɯŋ6-vɯŋ6 "sticking out (as of big ears)"
 hu:1 san3 phiŋ6-viŋ6 "sticking out (as of small ears)"

รูปแบบที่ 4 เสียงสระ ə-ə คู่กับเสียงสระ e-e

ตัวอย่าง

- (8)----- na:5 ba:n2 bən4-vən4 "a big happy face"
 na:5 ba:n2 ben4-ven4 "a small happy face"
- (9)----- kha:ŋ6 kə:ŋ4-də:ŋ4 "to be stuck on (as of something big)"
 kha:ŋ6 ke:ŋ4-de:ŋ4 "to be stuck on (as of something small)"

รูปแบบที่ 5 เสียงสระ a-a คู่กับเสียงสระ e-e

ตัวอย่าง

- (10)----- lom6 pa:ŋ4-ja:ŋ4 "to topple (of a big thing)"
 lom6 pe:ŋ4-je:ŋ4 "to topple (of a small thing)"

- (11)---- ba:n2 kha:n5-la:n5 "to spread fully (as of a mushroom cap)"
 ba:n2 khc:n5-lc:n5 "to spread a little (as of a mushroom cap)"

รูปแบบที่ 6 เสียงสระ e-e คู่กับเสียงสระ c-c

ตัวอย่าง

- (12)---- pe:2 le:t6-pe:t6 "to be flat (as of a big thing)"
 pe:2 lc:t6-pc:t6 "to be flat (as of a small thing)"
 (13)---- lin6 na:u3 khe:t6-le:t6 "a broad long tongue"
 lin6 na:u3 khc:t6-lc:t6 "a narrow long tongue"

1.2 คำซ้ำที่มีความแตกต่างทางความหมายที่เกี่ยวกับขนาดของวัตถุ
 3 ขนาด คำซ้ำลักษณะที่สองนี้ จะมีรูปแบบทั้งหมด 2 รูปแบบดังนี้

รูปแบบที่ 1 เสียงสระ o-o คู่กับ ɔ-ɔ และ i-i

ตัวอย่าง

- (1)---- hu:3 coŋ4-poŋ4 "a really big hole"
 hu:3 cɔŋ4-pɔŋ4 "a fairly big hole"
 hu:3 ciŋ4-piŋ4 "a small hole"

รูปแบบที่ 2 เสียงสระ u-u คู่กับ ɔ-ɔ และ c-c

ตัวอย่าง

- (2)---- man3 hot1 tun4-jun4 "It shrunk a lot"
 man3 hot1 tɔn4-jɔn4 "It shrunk quite a lot"
 man3 hot1 ten4-jen4 "It shrunk a little bit"

2. คำซ้ำคู่

คำซ้ำคู่ในภาษานี้มีรูปแบบทางเสียงสระที่แสดงความสัมพันธ์กับความ
 หมายของคำซ้ำเช่นเดียวกับในคำซ้ำเดี่ยว ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 3 รูปแบบดังนี้

รูปแบบที่ 1 เสียงสระ u-u-i-i กับเสียงสระ ɔ-ɔ-ɛ-ɛ

ตัวอย่าง

- (1)---- kin6 khum3- lum5-khim5- lim5 "rolling of several big objects"
 kin6 khɔm5- lom5-khɛm5-lɛm5 "rolling of several small objects"

รูปแบบที่ 2 เสียงสระ ə-ə-e-e คู่กับเสียงสระ ɔ-ɔ-ɛ-ɛ

ตัวอย่าง

- (2)---- duəŋ2 mə:6-cə:6-me:6-ce:6 "several big round shapes"
 duəŋ2 mɔ:6-cɔ:6-mɛ:6-cɛ:6 "several small round shapes"

รูปแบบที่ 3 เสียงสระ o-o-e-e คู่กับเสียงสระ ɔ-ɔ-ɛ-ɛ

ตัวอย่าง

- (3)---- ten6 khoʔ4-joʔ4-kheʔ4-jeʔ4 "jumping back and forth (as of
 several big frogs)"
 ten6 khɔʔ4-jɔʔ4-khɛʔ4-jɛʔ4 "jumping back and forth (as
 of several small frogs)"

การศึกษานี้นอกจากจะพบว่า คำซ้ำในภาษาไทยถิ่นอีสานทั้ง 2 กลุ่มคือ คำซ้ำเดี่ยว และคำซ้ำคู่ มีรูปแบบทางเสียงสระที่แสดงความสัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำแล้วยังได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับหน่วยเสียงสระ /a/ ในภาษาไทยไว้แตกต่างจากเดิมซึ่งจัดไว้เป็นสระกลาง-ต่ำ ทั้งในภาษานี้และภาษาไทยถิ่นกลาง กล่าวคือ เมื่อพิจารณารูปแบบทางเสียงสระที่แสดงความสัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำเดี่ยวแล้วพบว่า สามารถจัดให้หน่วยเสียงสระ /a/ อยู่ในกลุ่มเดียวกับหน่วยเสียงสระหลังอื่นที่ได้แก่ /ɯ, ə, u, o และ ɔ/ หรืออาจแสดงลักษณะเด่นของหน่วยเสียง /a/ นี้ว่าเป็น [+สระหลัง] หรือ [-สระหน้า]

2.3.2.4 สุตพร ลิขณีนาวิน (2525) และ Sudaporn Luksaneeyanawin (1984) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำซ้ำในภาษาไทย โดยได้ให้คำจำกัดความของคำซ้ำไว้แตกต่างจากผู้อื่นได้ให้ไว้โดยกล่าวว่า คำซ้ำ หมายถึง คำที่เกิดขึ้นจากกระบวนการทางเสียงและทางการสร้างคำ (morpho-phonological process) กล่าวคือ เป็นกระบวนการสร้างคำโดยใช้การเปลี่ยนแปลงทางเสียงในลักษณะของการซ้ำเสียง รูปคำซ้ำที่เกิดขึ้นอาจเป็นหน่วยหลักกับหน่วยซ้ำ หรือเป็นหน่วยซ้ำทั้งคู่ได้ กระบวนการดังกล่าวจะ

เรียกกันทั่วไปว่า "การซ้ำคำ" ส่วนในงานของสฤดาพร จะใช้ว่า "การซ้ำ"^๖ จากคำจำกัดความนี้ ทำให้การศึกษาคำซ้ำขยายขอบเขตกว้างขึ้นและชี้ให้เห็นว่าคำซ้ำแตกต่างไปจากคำประกอบชนิดอื่น^๗ ซึ่งได้แก่ คำผสม^๘ และคำพยาน^๙ นอกจากนี้สฤดาพรยังได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบทางเสียง และความหมายของคำซ้ำที่ศึกษา ซึ่งไม่เคยมีผู้ศึกษาเรื่องนี้มาก่อน นอกจากงานศึกษาของสฤดาพร ลักษณะยานวิน (2525, 2529) และ อภิศอุคคมณีสวัสดิ์ (2526)

S.Luksaneeyanawin (1984) ได้จำแนกคำซ้ำในภาษาไทยออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้คือ

1. การซ้ำแบบธรรมดา (R'O)
2. การซ้ำแบบเน้นซ้ำ (R'O)
3. การซ้ำบางส่วน (O'R หรือ R'O)
4. การซ้ำแบบพิเศษ (R'R)

---

^๖ ตามความคิดของสฤดาพร เห็นว่า คำซ้ำไม่เพียงแต่จะเกิดจากการซ้ำคำหลัก (หรือ คำเดิม) เท่านั้น แต่อาจเกิดจากการซ้ำเสียง และสามารถหารูปแบบทางเสียงที่สัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำได้ด้วย

^๗ นักภาษาศาสตร์รุ่นก่อนมักจำแนกคำประกอบซึ่งเป็นคำสร้างขึ้นมาใหม่ในภาษาตามแนวการศึกษาของ ไนดา (Nida : 1946) และแมทธิวส์ (Mathews : 1974) โดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิดเท่านั้นคือ คำผสม และคำพยาน

^๘ คำผสม (Compound Words) คือ คำที่เกิดขึ้นจากการนำหน่วยคำอิสระ (หรือคำเดิม) ตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไปมาประกอบกันขึ้น ซึ่งแยกย่อยออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ถ้ามีความหมายแตกต่างจากคำเดิมจะเรียกว่า คำประสม ในกรณีที่มีความหมายคล้ายคลึงกับคำเดิม จะเรียกว่า คำซ้อน

^๙ คำพยาน (Complex Words) คือ คำซ้ำที่เกิดจากการนำหน่วยคำไม่อิสระ ตั้งแต่ 1 หน่วยคำขึ้นไปมาประกอบเข้ากับหน่วยคำอิสระหรือหน่วยคำไม่อิสระ ส่วนความหมายนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยคำหลักโดยมีหน่วยคำประกอบเป็นตัวเปลี่ยนแปลงความหมาย เป็นลักษณะต่างๆ กัน

คำอธิบายอักษรย่อ

- R หมายถึง รูปคำไม่มีสระ หรือหน่วยซ้ำ (bound form or reduplicator)
 O หมายถึง รูปคำอิสระ หรือ คำหลัก (free form or word)
 i หมายถึง การลงน้ำหนักเสียงแบบเน้นย้ำ ในคำซ้ำที่แสดงการเน้นย้ำ

การซ้ำทั้ง 4 ประเภทจะมีวิธีการศึกษาโดยจำแนกตามลักษณะการซ้ำว่าเกิดจากซ้ำคำหลัก หรือ ซ้ำเสียง แล้วจึงอธิบายรายละเอียดของรูปแบบคำซ้ำแต่ละแบบแยกตามชนิดหรือหมวดคำ ของคำหลักที่นำมาซ้ำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การซ้ำแบบธรรมดา

คำซ้ำประเภทแรกนี้จะมีหน่วยซ้ำซึ่งมีลักษณะทางเสียงเหมือนคำหลักทุกอย่าง แต่จะลงน้ำหนักเฉพาะที่คำหลัก (R/O) จะพบการซ้ำชนิดนี้ในคำ 5 ประเภท คำแต่ละประเภทเมื่อผ่านกระบวนการซ้ำแล้ว จะมีความหมายต่างกันดังนี้

1.1 คำลักษณะนามเมื่อซ้ำแล้ว จะแสดงความหมาย [การกระจายหรือการแยกส่วน]

คำเดิม	คำซ้ำ	ความหมาย
คำนาม		
na: ¹⁰ "หน้า"	na: ¹⁰ /na: ¹⁰ "หน้าๆ"	[การกระจาย]
lu:k ¹⁰ "ลูก"	lu:k ¹⁰ /lu:k ¹⁰ "ลูกๆ"	
	truat ¹ du: ¹ pen ¹ na: ¹⁰ /na: ¹⁰	
	"ตรวจดูเป็นหน้าๆ"	
	sɯ: ^h pen ¹ lu:k ¹⁰ /lu:k ¹⁰ da:j ¹ maj ¹	
	"ถือเป็นลูกๆ ได้มือ"	

¹⁰ เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีทั้งหมด 5 เสียง คือ เสียงสูง (high) เสียงกลาง (mid) เสียงต่ำ (low) เสียงสูงตก (falling) และเสียงต่ำขึ้น (rising) ซึ่งในงานวิจัยของสุคดาพร ได้ใช้อักษรย่อ ซึ่งเป็นตัวพิมพ์ยกแทนเสียงวรรณยุกต์เหล่านั้น คือ h, m, l, f และ r ตามลำดับ

1.2 คำกริยา เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมาย [ความต่อเนื่องหรือการกระทำซ้ำ]

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา		
dən ^m "เดิน"	dən ^m /dən ^m "เดินๆ" <u>dən^m/dən^m dia:ʰ kwəː^h thwŋ^m</u> "เดินๆ เคี้ยวก็ถึง"	[ความต่อเนื่อง], [การกระทำซ้ำ]

1.3 คำคุณศัพท์ เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมาย [+ความไม่เฉพาะเจาะจง]
คำซ้ำที่แสดงความหมายนี้ นอกจากจะเกิดจากการซ้ำคำคุณศัพท์แล้ว ยังสามารถซ้ำคำนามบางคำได้ด้วย แต่เมื่อผ่านกระบวนการซ้ำแล้ว คำซ้ำจะเปลี่ยนหน้าที่กลายเป็นคำคุณศัพท์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำคุณศัพท์		
bɔːn ^m "แบน"	bɔːn ^m /bɔːn ^m "แบนๆ" kam ^m laŋ ^m ha:ː ^h klɔŋ ¹ <u>bɔːn^m/bɔːn^m</u> "กำลังหากล่องแบนๆ"	[ความไม่เฉพาะเจาะจง]
คำนาม		
dek ¹ "เด็ก"	dek ¹ /dek ¹ "มีลักษณะเป็นเด็กๆ" khaw ^h na:ː ^h jaŋ ^m <u>dek¹/dek¹</u> "เค้าหน้ายังเป็นเด็กๆ"	

1.4 คำกริยาวิเศษณ์ เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมาย [คำสั่ง]

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยาวิเศษณ์		
di:~ "ดี"	di:~/di:~ "ดี ๆ" naŋ ^๑ <u>di:~/di:~</u> "นั่งดี ๆ"	[คำสั่ง]

1.5 คำนามเมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมาย [พหูพจน์]

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำนาม		
dek ^๑ "เด็ก"	dek ^๑ /dek ^๑ "เด็ก ๆ" <u>dek^๑/dek^๑</u> paj ^๓ ro:ŋ ^๓ rian ^๓ "เด็ก ๆ ไปโรงเรียน"	[พหูพจน์]

2. การซ้ำแบบเน้นย้ำ

การซ้ำประเภทนี้ พยางค์ซ้ำจะมีลักษณะเสียงเหมือนคำหลักทุกประการ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ คือ จะมีวรรณยุกต์พิเศษที่ใช้แสดงการเน้นย้ำ^{๑๑} การลงน้ำหนักจะมีอยู่ในพยางค์ทั้งสองแต่ในพยางค์ซ้ำจะลงน้ำหนักแบบเน้นย้ำ คำหลักที่นำมาซ้ำด้วยกระบวนการนี้ เป็นคำในภาคแสดงทั้งสิ้น แม้กระทั่งคำนาม ซึ่งถ้าผ่านกระบวนการนี้ จะทำหน้าที่เป็นภาคแสดง ความหมายที่เกิดจากการซ้ำประเภทนี้ คือ [การเน้นย้ำ]

^{๑๑} วรรณยุกต์ดังกล่าวนี้ แมรี แฮส : Mary Hass (1946, 1964) และ คณะ เรียกว่า วรรณยุกต์แสดงการเน้นย้ำ (The emphatic tone) ซึ่งจะมีลักษณะเสียงขึ้น-ตก แบบเปลี่ยนระดับ ที่แตกต่างจากวรรณยุกต์ปกติทั้ง 5 เสียงในภาษาไทย

2.1 คำซ้ำที่เกิดจากคำหลักที่เป็นคำกริยา

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
kin ^๓ "กิน"	'kin ^๓ /kin ^๓ "กินมาก" phi: ^๑ ko: ^๑ 'kin/kin ^๓ naʔ ^๓ tx ^๑ maj ^๑ ʔuan ^๑ "พี่ก็กินมากนะ แต่ไม่อ้วน"	[การเน้นซ้ำ]

2.2 คำซ้ำที่เกิดจากคำหลักที่เป็นคำคุณศัพท์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
lwan ^๓ "เหลือง"	'lwan ^๓ /lwan ^๓ "เหลืองมาก" na: ^๑ tho ^๑ 'lwan ^๓ /lwan ^๓ "หน้าเธอเหลืองมาก"	[การเน้นซ้ำ]

2.3 คำซ้ำที่เกิดจากคำหลักที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
rew ^๓ "เร็ว"	'rew ^๓ /rew ^๓ "เร็วมาก" tho: ^๑ do:n ^๑ 'rew ^๓ /rew ^๓ "เธอเดินเร็วมาก"	[การเน้นซ้ำ]

2.4 คำซ้ำที่เกิดจากคำหลักที่เป็นคำนาม เมื่อซ้ำแล้วจะเปลี่ยนหน้าที่เป็น

คำคุณศัพท์

<u>คำเดิม</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
dek ¹ "เด็ก"	'dek ¹ /dek ¹ "เป็นเด็กมาก"	[การเน้นซ้ำ]
	tham ¹ ʔaʔ ¹ raj ¹ 'dek ¹ /dek ¹	
	"ทำอะไรเป็นเด็กมาก"	

3. คำซ้ำบางส่วน

คำซ้ำประเภทที่ 3 นี้ ยังแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิดคือ แบบที่ส่วนซ้ำอยู่หลังคำหลัก และแบบที่ส่วนซ้ำอยู่หน้าคำหลัก คำซ้ำทั้ง 2 ชนิดจะลงน้ำหนักเสียงในพยางค์ทั้งคู่ในกรณีที่เป็นคำซ้ำที่มีสองพยางค์ และจะลงท่ายน้ำหนักในพยางค์ที่ 2 และ 4 ในกรณีที่เป็นคำซ้ำที่มีสี่พยางค์ ส่วนชนิดหรือหมวดคำของคำหลักที่เกิดการซ้ำนั้นแม้จะไม่ได้ระบุถึง แต่ผู้วิจัยสังเกตว่า อาจเกิดกับคำหลักได้ทุกหมวดคำ

ก. แบบที่ส่วนซ้ำอยู่หลังคำหลัก

คำซ้ำชนิดนี้จะมีส่วนซ้ำซึ่งมีเฉพาะเสียงสระที่แตกต่างจากคำหลักคือจะเป็น /ə/ หรือ /ɤ/ กรณีที่คำหลักเป็นคำหลายพยางค์ คำซ้ำนั้นจะมีเพียงพยางค์สุดท้ายของส่วนซ้ำเท่านั้นที่มีเสียงสระแตกต่างจากคำหลักดังกล่าว

คำหลักที่เป็นคำพยางค์เดียว

ผัก

เม็ช

ส่วช

เก็ชว

คำซ้ำ

ผักผัก

เม็ชเมอ

ส่วชเส็ช

เก็ชวแก้ว

คำหลักที่เป็นคำหลายพยางค์

ทุเว็ชน

นาฬิกา

ชยัน

คำซ้ำ

ทุเว็ชนทุเว็ชน

นาฬิกานาฬิกา

ชยันชยัน

ข. แบบที่ส่วนซ้ำอยู่หน้าคำหลัก

คำซ้ำชนิดนี้จะมีเสียงสระ และพยัญชนะท้ายที่แตกต่างจากคำหลักคือ เสียงสระจะเป็นเสียง /o/ ซึ่งเป็นเสียงสั้นเสมอ และเสียงพยัญชนะท้ายจะเป็นพยัญชนะนาสิก /ŋ/ กรณีคำหลักเป็นคำหลายพยางค์คำซ้ำจะมีเพียงพยางค์สุดท้ายของส่วนซ้ำเท่านั้นที่มีความแตกต่างดังกล่าว

คำหลักที่เป็นพยางค์เดียว

ผัก

เม็ช

มือ

คำซ้ำ

ผ่งผัก

มงเม็ช

มงมือ

คำซ้ำบางส่วนทั้งสองชนิดที่ได้กล่าวมานั้น ได้แสดงให้เห็นว่ามีรูปแบบทางเสียงที่แสดงความสัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำ คือ บอกทัศนคติในทางไม่ดีของผู้พูดหรือแสดงความรู้สึกตรงกันข้าม หรือ ขัดแย้งกับคู่สนทนา รวมทั้งแสดงว่าสิ่งที่กำลังกล่าวถึงอยู่นั้นไม่ได้มีความสำคัญ ในตัวอย่างประโยคว่า

ไม่รู้คุณจะซื้อทำไม นาฬิกา นาฬิกา
เม็ชเมอ จะมีไปทำไม อยู่เป็นโสดดีกว่า

มงมือ สกปรกจัง

ทำไมวาง รองทั้งรองเท้า เอาไว้เกะกะอย่างนี้

4. คำซ้ำพิเศษ (Special Reduplicatives)

คำซ้ำประเภทนี้เป็นคำซ้ำที่พิเศษจากประเภทอื่นๆ ที่ผ่านมา เพราะเป็นคำซ้ำซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นจากการซ้ำคำเดิม แต่เกิดขึ้นจากการซ้ำเสียง พยัญชนะ (ทั้งต้นและท้าย) และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีเสียงสระในคำซ้ำแตกต่างกันอย่างมีรูปแบบและสัมพันธ์กับความหมายการลงน้ำหนักเสียงจะลงทั้งสองพยางค์ในคำซ้ำที่มี 2 พยางค์ และจะลงน้ำหนักในพยางค์ที่ 2 และ 4 ในกรณีที่คำซ้ำนั้นมี 4 พยางค์ สำหรับหมวดคำหรือชนิดของคำซ้ำประเภทนี้จะไม่ได้ระบุไว้ แต่ผู้วิจัยสังเกตว่าเป็นคำซ้ำที่อยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ รูปแบบของเสียงสระในคำซ้ำประเภทนี้มีอยู่ 2 ลักษณะคือ

ก. สระหลัง-สระหน้า ซึ่งได้แก่ u-i o-e และ ɔ-x

รูปแบบของเสียงสระ	คำซ้ำสองพยางค์	คำซ้ำสี่พยางค์
u-i	กุกุก	สะดึงสะดึง
o-e	โตงเตง	กะโดกกะเดก
ɔ-x	เตาะแตะ	สะเงาะสะแงะ

ข. สระสูง-สระต่ำ ซึ่งได้แก่ ๓-a

รูปแบบของเสียงสระ	คำซ้ำสองพยางค์	คำซ้ำสี่พยางค์
๓-a	หรีบ-หรีบ	กะฮึกกะฮึก
	ฮืดฮืด	กะฮึกกะฮึก

คำซ้ำพิเศษที่มีรูปแบบเสียงสระเหล่านี้จะแสดงความหมายต่างๆ ซึ่งมีลักษณะร่วมกันคือ ความไม่ราบเรียบ [-smoothness] ความไม่สมดุล [-stability] ความไม่สงบเงียบ [-quietness] ความไม่เป็นระเบียบ [-tidiness] ความเคลื่อนไหว [+movement] ความไม่อยู่นิ่ง [-stillness] ซึ่งต่อมาภายหลัง อภินันท์ อุดมมณีสวัสดิ์ (2526) ได้นำไปศึกษาเป็นงานวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเสียงสระและความหมายของคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทย" ซึ่งจะกล่าวถึงเป็นลำดับต่อไป

2.3.2.5 อภินันท์ อุดมมณีสวัสดิ์ (2526) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเสียงสระและความหมายของคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทย โดยศึกษาตามแนวที่ สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2525) ได้ศึกษาไว้ก่อนแล้ว อภินันท์ได้จำแนกคำซ้ำที่ศึกษาออกเป็น 2 ประเภทคือ คำซ้ำที่มีพยางค์หลัก (ซึ่งในงานนี้อาจใช้คำเดิมหรือคำหลัก) และคำซ้ำที่ไม่มีพยางค์หลัก จากนั้นจึงศึกษารูปแบบของเสียงสระในคำซ้ำแต่ละประเภทรวมทั้งสรุปความหมายที่แสดงอยู่ในคำซ้ำและแจกแจงความหมายของคำซ้ำแต่ละรูปแบบ

รูปแบบของเสียงสระในคำซ้ำที่ศึกษาอาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

ก. กลุ่มที่ไม่มีข้อจำกัดของเสียงสระซึ่งเกิดร่วมกันระหว่างพยางค์ที่ 1 และ 2 คำซ้ำกลุ่มนี้จะมีเสียงสระในพยางค์ซ้ำเป็นสระ /ə/ หรือ /ɛ/ หรือ /o/ ตามด้วยพยัญชนะนาสิก /ŋ/ อย่างใดอย่างหนึ่ง ในตัวอย่างคำว่า กินเกิน ตีนต นุ่งนึ่ง และ คำซ้ำกลุ่มนี้จะแสดงความหมายเชิงกึ่งสนคคิของผู้พูดในทางที่ไม่สู้ดีนัก

ข. กลุ่มที่มีข้อจำกัดของเสียงสระซึ่งเกิดร่วมกันระหว่างพยางค์ที่ 1 และ 2 คำซ้ำกลุ่มนี้อาจเป็นได้ทั้งคำซ้ำที่มีพยางค์หลัก หรือ คำซ้ำที่ไม่มีพยางค์หลัก

(1) คำซ้ำที่มีพยางค์หลัก ซึ่งแบ่งย่อยตามลักษณะทางความหมาย ในคำซ้ำได้อีกเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 มีลักษณะการซ้ำ 2 ลักษณะคือ

(1.1) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระหลัง-สระหน้า เช่น บุบิบิ หงุดหงิด โคลงเคลง คลอนแคลน

(1.2) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระสูงหรือสระกลาง-สระต่ำ เช่น กวีตกรวีต ผละผละ

คำซ้ำกลุ่มที่ 1 นี้จะแสดงความหมายการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวข้องกับลักษณะ หรืออาการของสิ่งของหรือบุคคลต่างๆ ซึ่งผู้พูดใช้คำเป็นเครื่องรับสื่อให้มีมากขึ้น

กลุ่มที่ 2 มีลักษณะการซ้ำ 2 ลักษณะคือ

(1.3) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระหลัง-สระหน้า เช่น กรุ่งกริ่ง โป๊กโป๊ก โขลกเขลก เปรี๊ยปร้าง

(1.4) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระสูง หรือสระกลาง-สระต่ำ เช่น โอ๊กอ๊าก ตึงตึง

คำซ้ำกลุ่มที่ 2 นี้จะแสดงความหมายการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวข้องกับปริมาณ หรือจำนวนของเสียงซึ่งผู้พูดใช้คำเป็นเครื่องรับสื่อให้มีมากขึ้น

กลุ่มที่ 3 มีลักษณะการซ้ำ 2 ลักษณะคือ

(1.5) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระหลัง-สระหน้า เช่น โย่งแย่ง ย่องแย่ง

(1.6) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระสูงหรือสระต่ำ เช่น คิกคัก อิกอิก วิตวีต

คำซ้ำกลุ่มที่ 3 นี้จะแสดงความหมายที่เป็นการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลัก โดยอาจมีการเปลี่ยนแปลงความหมายของพยางค์หลักบ้างเล็กน้อย

(2) คำซ้ำที่ไม่มีพยางค์หลัก ซึ่งแบ่งย่อยตามลักษณะทางความหมายออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 มีลักษณะการซ้ำ 2 ลักษณะคือ

(2.1) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระหลัง-สระหน้า เช่น กิ่งก้าง โฝงผาง

(2.2) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระสูงหรือสระ
กลาง-สระต่ำ เช่น จี้จ่า ชีตชาด เออะอะ

คำซ้ำกลุ่มที่ 1 นี้ จะแสดงความหมายที่บอกลักษณะเกี่ยวกับเสียงที่ใช้หูเป็นเครื่องรับสื่อ
กลุ่มที่ 2 มีลักษณะการซ้ำ 2 ลักษณะคือ

(2.3) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระหลัง-สระหน้า
เช่น โฉเง โยเฮ วอมแวม

(2.4) คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระเป็นสระสูงหรือสระ
กลาง-สระต่ำ เช่น ชรชระ เปะปะ เงอะงะ

คำซ้ำกลุ่มที่ 2 นี้จะแสดงความหมายที่บอกลักษณะเกี่ยวกับอาการท่าทาง หรือ
แสง ซึ่งใช้ตาเป็นเครื่องรับสื่อ

2.3.2.6 เปรมินทร์ คาระวี (2530) ได้ศึกษาเรื่องรูปและความหมาย
ของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาโดยใช้เกณฑ์จำนวนพยางค์
และลักษณะความต่างของลักษณะพยางค์ ผู้วิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าคำซ้ำในภาษานี้อาจมีหน่วยหลักหรือ
ไม่มีหน่วยหลัก ซึ่งเป็นการพิจารณาความหมายรูปแบบทางเสียงควบคู่กับกระบวนการซ้ำด้วย

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้คือผู้วิจัยได้จำแนกความหมายของคำซ้ำพยางค์ออกเป็น
เป็น 2 กลุ่มได้แก่ คำซ้ำที่มีหน่วยหลักและคำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลัก

คำซ้ำที่มีหน่วยหลักเป็นกริยาวิเศษณ์จะมีหน่วยซ้ำเป็นตัวเพิ่มค่าหน่วยหลักหรือทำให้
ความหมายของหน่วยหลักแรงขึ้น ส่วนคำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลักเป็นคำคุณศัพท์จะมีหน่วยซ้ำเป็นตัวแสดง
พหูพจน์ของคำนามที่ไปขยาย

หมวดคำ	หน่วยหลัก	คำซ้ำ	ความหมาย
คำกริยาวิเศษณ์	cek3 มีลักษณะเป็ยก	cek3 cek3 มีลักษณะเป็ยกมาก	ความหมายของ
	khék1 มีลักษณะแห้ง	khék1 khék1 มีลักษณะแห้งมาก	หน่วยหลักแรงขึ้น
คำคุณศัพท์	suəj1 ส่วย (เช่น เสื้อส่วย)	suəj1 suəj1 ส่วย (ใช้กับเสื้อหลายตัว)	พหูพจน์ (ของนาม ที่คำคุณศัพท์นี้ไป
	khiaw1 เขี้ยว (เช่น กุเขาเขี้ยว)	khiaw1 khiaw1 เขี้ยว (ใช้กับกุเขาหลายลูก)	ขยาย

คำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลัก

ผู้วิจัยเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นว่า การซ้ำรูปทางเสียงที่ไม่มีความหมายหรือคำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลักนั้น จะมีการแสดงรูปแบบทางเสียงที่สัมพันธ์กับความหมาย ที่จำแนกได้เป็น 3 แบบ คือ รูปแบบของเสียงพยัญชนะ รูปแบบของเสียงสระ และรูปแบบของเสียงวรรณยุกต์

ก. รูปแบบของเสียงพยัญชนะ

ผู้วิจัยพบว่าคำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก จะมีความหมายเลียนเสียงธรรมชาติในลักษณะเป็นเสียงที่ไม่กังวาน แต่ถ้ารูปทางเสียงมีพยัญชนะท้ายเป็น ๗ จะมีความหมายบ่งบอกการเลียนเสียงธรรมชาติที่มีลักษณะกังวาน

ตัวอย่าง

คำซ้ำที่มีพยัญชนะต้นและท้ายเป็นเสียงกัก

bɔk7 bɔk7	เสียงบุกโคลน เสียงกวนขนม
khɔk7 khɔk7	เสียงกลิ้ง
phu:t2 phu:t2	เสียงเป่าไฟ
pɔk3 pɔk3	เสียงน้ำหยด เสียงของตก

ตัวอย่าง

คำซ้ำที่มีพยัญชนะท้ายเป็น ๗

pho:ɲ2 pho:ɲ2	เสียงเคาะวัตถุแข็งดังกังวาน
pli:ɲ4 pli:ɲ4	เสียงฟ้าผ่า
kwa:ɲ4 kwa:ɲ4	เสียงร้องของท่าน

ข. รูปแบบของเสียงสระ

รูปแบบของเสียงสระที่ต่างกันจะให้ความหมายที่แตกต่างกัน เช่น รูปแบบเสียงสระกลางในคำที่ทำหน้าที่ขยายค่ากริยาแสดงอาการ จะบ่งบอกลักษณะการเคลื่อนไหวในลักษณะแกว่งหรือโยกตัว รูปแบบเสียงสระต่ำในคำที่ทำหน้าที่ขยายค่ากริยาแสดงอาการกระทำ จะบ่งบอกความหมายว่า ชักช้าอืดอาด

ตัวอย่าง

คำซ้ำที่มีรูปแบบเสียงสระกลาง (o:-e:)

jo:ŋ5 je:ŋ5	โตงเตง
jo:7 je:7	โง้ง เอ็ง เป้ง
pho:1 phe:1	โผเพ

คำซ้ำที่มีรูปแบบเสียงสระต่ำ (o:-e:)

lo:72 le:74	เล็ชซ่า ไม่จริงจังกับงาน
tho:7 the:7	เชื่องซ่า
wo:t4 we:t4	อ่อนแอ ออกนอก

ค. รูปแบบของเสียงวรรณยุกต์

รูปแบบของเสียงวรรณยุกต์ที่สัมพันธ์กับความหมายคือ คำซ้ำที่มีความต่างของเสียงวรรณยุกต์พยางค์ที่ 1 กับ 2 เป็นวรรณยุกต์ 7 กับวรรณยุกต์ 6 ตามลำดับ จะแสดงความหมายที่บ่งชี้ความซักซ้า ความเฉื่อย ความหละหลวม ความเอาใจใส่ หรือ ลักษณะการเคลื่อนที่ของวัตถุ ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

ตัวอย่าง

คำซ้ำที่มีรูปแบบเสียงวรรณยุกต์

la:7 la:6	ซักซ้า
ja:m7 ja:m6	ซักซ้า อ้อสร้อย ร้าไร
khwe:ŋ7 khwe:ŋ6	(ลอส)เค้างคว้าง
the:ŋ7 the:ŋ6	(ลอส)เท้างเต้าง

2.3.2.7 เหมิ่ง เหวินเป็ยว (2529) ได้ศึกษาคำซ้ำในภาษาจ้วงเต๋อเป่า¹² (จ้วงใต้) โดยแบ่งคำซ้ำในภาษานี้แยกได้เป็น 2 ชนิด คือ คำซ้ำที่มีหน่วยหลัก และคำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลัก จากนั้นจึงศึกษาลักษณะการซ้ำแบบต่างๆ และชนิดของหน่วยหลักที่สามารถนำมาซ้ำคำได้ แล้วจึงอธิบายความหมายที่เกิดขึ้นจากการซ้ำแต่ละแบบ ดังนี้

คำซ้ำในภาษาจ้วงเต๋อเป่า มีอยู่ 2 ชนิดคือ

(1) คำซ้ำที่มีหน่วยหลัก

คำซ้ำชนิดนี้ หมายถึง คำที่เกิดจากการซ้ำคำที่มีความหมายซึ่งสามารถเกิดตามลำพังได้และมี 1 หรือ 2 พยางค์ก็ได้ ซึ่งอาจแบ่งเป็นกลุ่มตามลักษณะการซ้ำได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

(1.1) คำซ้ำที่หน่วยซ้ำจะซ้ำเสียงเหมือนกับหน่วยหลักทุกส่วนจะเกิดจากการซ้ำหน่วยหลักที่เป็นคำในหมวดคำ 5 หมวด คือ คำลักษณนาม คำกริยา คำบุพบท คำกริยาวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ ซึ่งเมื่อเป็นคำซ้ำแล้วจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามชนิดของหน่วยหลัก ดังนี้

(1.1.1) หน่วยหลักเป็นคำลักษณนาม เมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า "แต่ละ"

¹² จ้วง เป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศจีน และมีจำนวนพลเมืองมากที่สุดที่บรรดาชนกลุ่มน้อยทั้งหมดในประเทศจีนและอาศัยอยู่มากที่สุดในมณฑลกว่างสี นอกนั้นก็อยู่ในมณฑลยูนนาน กวางตุ้ง ยูนนาน และที่อื่นๆ ชื่อ "จ้วง" นี้คนจีนเป็นผู้เรียก ส่วนคนจ้วงอาจเรียกชื่อตนเองว่า ผู้ใหญ่, ผู้น้อง, ผู้ไท, คนโก้, ผู้บ้าน, หรือ ผู้เหล่า นักภาษาศาสตร์บางท่าน เช่น ฟัง กวย ลี, (Fang Kuei Li) และวิลเลียม เจ เกดเนย์ (Willian J. Gedney) ได้จัดให้ภาษาจ้วงอยู่ในกลุ่มภาษาตระกูลไตในกลุ่มเหนือหรือกลุ่มกลาง (Northern Tai หรือ Central Tai) นักวิชาการจีนแบ่งภาษาจ้วงออกเป็น 2 พวกคือ จ้วงเหนือ และจ้วงใต้ สำหรับภาษาที่พูดอยู่ในจังหวัดจิ่งซี, เต๋อเป่า, หน้าโพว ซึ่งอยู่ในมณฑลกว่างสี เป็นภาษาถิ่นในกลุ่มจ้วงใต้

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำลักษณนาม	tu1 "ตัว"	tu1 tu1 "แต่ละตัว"	"แต่ละ"

ตัวอย่างการปรากฏ

kaj4 tu1 tu1 pəj1

ไก่ ตัว ตัว นี

"ไก่แต่ละตัวนี่ (ฮ้วน)"

(1.1.2) หน่วยหลักเป็นคำกริยา เมื่อเป็นคำซ้ำแล้วจะแสดง
ความหมายว่า "ต่อเนื่อง" (คือบอกอาการกระทำอย่างต่อเนื่อง)

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา	phjan5 "เดิน"	phjan5 phjan5 "เดินอย่างต่อเนื่อง"	"ความต่อเนื่อง"

ตัวอย่างการปรากฏ

kaw1 phjan5 phjan5 paj1 hom2

กู เดิน เดิน ไป แล้ว

lom6

ล้ม "ฉันทเดินๆ ไปก็หกล้ม"

(1.1.3) หน่วยหลักเป็นคำบุพบท เมื่อเป็นคำซ้ำ
แล้วจะแสดงความหมายว่า "ที่สุด" (คือแสดงการเน้นย้ำว่า "มาก" นั้นเอง)

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำบุพบท	pin1 "ริม"	pin1 pin1 "ริมที่สุด"	"ที่สุด"

ตัวอย่างการปรากฏlun2 te1 ʋjow2 pin1 pin1 ho2

บ้าน เขา อยู่ ริม ริม

"บ้านเขาอยู่ริมน้ำ" ริมที่สุด

(1.1.4) หน่วยหลักเป็นคำกริยาวิเศษณ์ เมื่อเป็นคำซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า "มาก" (คือแสดงการเน้นย้ำแบบเดียวกับข้อที่ผ่านมา)

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยาวิเศษณ์	pin3 "เร็ว"	pin3 pin3 "เร็วมาก"	"มาก"

ตัวอย่างการปรากฏte1 phjaj5 pin3 pin3

เขา เดิน เร็ว เร็ว

"เขาเดินเร็วๆ" (เร็วมาก)

(1.1.5) หน่วยหลักที่เป็นคำคุณศัพท์ เมื่อเป็นคำซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า "ค่อนข้าง" (คือแสดงการไม่ชี้เฉพาะ หรือลดน้ำหนักของความหมาย)

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำคุณศัพท์	dom2 "ดำ"	dom2 dom2 "ค่อนข้างดำ"	"ค่อนข้าง"

ตัวอย่างการปรากฏmoŋ2 te1 dom2 dom2

มือ เขา ดำ ดำ

"มือเขาออกดำๆ"

(1.2) คำซ้ำที่หน่วยซ้ำจะมีเสียง หรือ ลักษณะประจำคำ
แตกต่างกับหน่วยหลัก ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มย่อยคือ

กลุ่มที่ 1 แตกต่างเรื่องเสียงหนักเบา และความสั้นยาวของเสียงสระ

คำซ้ำกลุ่มนี้จะมีการลงน้ำหนักเสียงที่หน่วยหลัก ซึ่งจะมีเสียงสระยาวกว่าอีก
พยางค์หนึ่งเล็กน้อย ลักษณะดังกล่าวจะเกิดกับคำซ้ำที่มีหน่วยหลักที่เป็นคำคุณศัพท์ เท่านั้น และ
จะแสดงความหมายว่า "มาก"

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำคุณศัพท์	deŋ2 "แดง"	deŋ2 deŋ2 "แดงมาก"	"มาก"

ตัวอย่างการปรากฏ

te1 jaw2 fa2 na5 deŋ2 deŋ2

เขา -- อาย-- หน้า แดง แดง

"เขาอายหน้าแดงมาก"

กลุ่มที่ 2 แตกต่างที่เสียงสระ คือ หน่วยซ้ำจะมีเสียงสระเปลี่ยนไปเป็นสระ /a/
หรือ /e/ ลักษณะการซ้ำนี้จะเกิดกับคำซ้ำที่มีหน่วยหลักเป็นคำนามหรือคำกริยา และจะแสดง
ความหมายเชิงทัศนคติของผู้พูดว่า ไม่พึงพอใจ ไม่เต็มใจ¹³

¹³ ลักษณะทางความหมายของคำซ้ำกลุ่มนี้คล้ายคลึงกับคำซ้ำอุจจารณวิลาส ที่สุดาพร
ลักษณีนาวิน (2525) และ S.Luksaneeyanawin (1984) ได้ศึกษาไว้ในคำซ้ำภาษาไทย

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำนาม	ɲan2 "เงิน"	ɲan2 ɲen2 "เงินเงิน"	บอกทัศนคติว่า

ตัวอย่างการปรากฏ

ɲan2 ɲen2 kaw1 ku5 po3 ʔaw2 "ไม่พึงพอใจ,
เงิน เงิน กู ก็ ไม่ เอา ไม่เต็มใจ"
"เงินเงินผมก็ไม่เอา"

คำกริยา	laj2 "เขียน"	laj2 loj2 "เขียนเขียน"
---------	--------------	------------------------

ตัวอย่างการปรากฏ

ma2 laj2 loj2 nɔj5 kaw1 loŋ1
มา เขียน เขียน ให้ กู สอง
tsoj3 nɔj1
ตัว นะ
"มาเขียนเขียนให้ฉันสัก 2 ตัวนะ"

กลุ่มที่ 3 แตกต่างที่เสียงสระและเสียงพยัญชนะท้าย คือ หน่วยซ้ำจะมีเสียงสระที่กลายไปเป็นสระ /e/ และมีการละเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียง m, n, ŋ, j และลักษณะการซ้ำคำแบบนี้จะเกิดกับหน่วยหลักที่เป็นคำกริยา และเมื่อเป็นคำซ้ำแล้วจะแสดงความหมายว่า "ทำตามสบาย"

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา	loŋ2 "ห่อ"	loŋ2 le2 "ห่อตามสบาย"	"ทำตามสบาย"
	won6 "ตี"	won6 we6 "ตีตามสบาย"	
	pok4 "บอก"	pok4 pek4 "บอกตามสบาย"	
	tot3 "ตอบ"	tot3 tet3 "ตอบตามสบาย"	

(1.3) คำซ้ำที่มีสี่พยางค์ เป็นหน่วยหลักและหน่วยซ้ำ
 อย่างละ 2 พยางค์ ซึ่งเป็นการซ้ำหมดทุกส่วนแบบ ABAB ลักษณะการซ้ำแบบนี้จะเกิดกับหน่วย
 หลักที่เป็นคำในหมวดคำ 3 หมวดคือ คำกริยา คำสรรพนาม และคำคุณศัพท์ ซึ่งเมื่อเป็นคำซ้ำ
 แล้วจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามชนิดของหน่วยหลัก ดังนี้

(1.3.1) หน่วยหลักเป็นคำกริยา เมื่อซ้ำแล้ว
 แสดงความหมายที่บอก "การกระทำอย่างต่อเนื่อง"

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา	ɲjaw5 kap4 "กัก"	ɲjaw5 kap4 ɲjaw5 kap4 "กักเอาๆ อย่างต่อเนื่อง" ma1 ɲjaw5 kap4 ɲjaw5 kap4 "หมากักเอาๆ อย่างต่อเนื่อง"	"การกระทำ อย่างต่อเนื่อง"

(1.3.2) หน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม เมื่อซ้ำแล้ว
 จะแสดงความหมายว่า "ทุก"

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำสรรพนาม	ka3 ɲaj3 "อะไร"	ka3 ɲaj3 ka3 ɲaj3 "อะไรทุกอย่าง" <u>ตัวอย่างการปรากฏ</u> lun2 ma1j2 <u>ka2 ɲaj2 ka2 ɲaj3</u> ku5 ma1j2 "บ้านคุณทำอะไรก็มีทุกอย่าง"	"ทุกๆ"

(1.3.3) หน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม เมื่อซ้ำแล้ว
 จะแสดงความหมายว่า "ค่อนข้าง" หรือ "เกือบจะ"

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำสรรพนาม	den2 loŋ2 "แดง"	den2 loŋ2 den2 loŋ3 "เกือบจะแดงสด"	"ค่อนข้าง" หรือ "เกือบจะ"

ตัวอย่างการปรากฏ

mak4 taw2 den2 loŋ3 den2 loŋ3

"ลูกท้อเกือบจะแดงสด"

(1.4) คำซ้ำที่มีสี่พยางค์ เป็นหน่วยหลักและหน่วยซ้ำอย่างละ 2 พยางค์ การซ้ำจะซ้ำที่ละหน่วยหลักเป็นแบบ AABB ซึ่งหน่วยซ้ำจะเหมือนกับหน่วยหลักทุกส่วน ลักษณะการซ้ำแบบนี้จะเกิดกับหน่วยหลักที่เป็นคำในหมวดคำ 2 หมวดคือ คำนามและคำกริยา และเมื่อซ้ำแล้วจะแสดงความหมายที่บอกการเน้นย้ำ

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำนาม	laj3 na2 "ไร่นา"	laj3 laj3 na2 na2 "ไร่นาๆ"	การเน้นย้ำ

ตัวอย่างการปรากฏ

laj3 laj3 na2 na2 hɔj5 te1

tsiŋ5 paj1 lew6

"ไร่นาๆให้มันชิงไปหมด"

คำกริยา	khaj2 tɔj6 "ซื้อข้าว"	khaj2 khaj2 tɔj6 tɔj6 "ซื้อๆขายๆ"	
---------	--------------------------	-----------------------------------	--

ตัวอย่างการปรากฏ

khaj2 khaj2 tɔj6 tɔj6 ja:w6

tsəŋ4 jaŋ3 "ซื้อๆขายๆ ต้องซื้อตรง"

(2) คำซ้ำที่ไม่มีหน่วยหลัก

คำซ้ำชนิดนี้ หมายถึง คำซ้ำที่มีการซ้ำพยางค์แรกทั้งหมด

หรือซ้ำเพียงบางส่วนก็ได้ แต่พยางค์ที่ถูกรซ้ำนั้นจะไม่ถือว่าเป็นหน่วยหลักเพราะไม่มีความหมายเฉพาะคำและไม่สามารถแยกออกจากพยางค์ที่ซ้ำได้ อาจแบ่งคำซ้ำชนิดนี้ออกตามลักษณะการซ้ำได้เป็น 2 กลุ่มคือ

(2.1) คำซ้ำที่มีการซ้ำเสียงเหมือนกันทุกส่วน ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ และแสดงความหมายที่บอกลักษณะท่าทาง หรือเลียนเสียงธรรมชาติ

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา- วิเศษณ์	หน่วยซ้ำมีเสียง เหมือนกันทั้งคู่	ku2 njom3 njom3 "อาการอึดอึด"	บอกลักษณะ ท่าทาง
		<u>ตัวอย่างการปรากฏ</u> te1 ku2 njom3 njom3 low4 kan1 "เข้อึดอึดกับผม"	
		loj1 sw3 sw3 "เสียงน้ำไหล(ซอๆ)"	เลียนเสียง ธรรมชาติ
		<u>ตัวอย่างการปรากฏ</u> nom6 ta3 loj1 sw3 sw3 "น้ำในแม่น้ำไหล(ซอๆ)"	

(2.2) คำซ้ำที่มีความแตกต่างของเสียงสระ¹⁴ ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ และแสดงความหมายอย่างเดียวกับคำซ้ำกลุ่มที่ 1

¹⁴ ลักษณะการซ้ำแบบนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นคำซ้ำที่เกิดจากการซ้ำเสียงซึ่งมีรูปแบบของเสียงสระที่สัมพันธ์กับความหมายของคำซ้ำ คล้ายกับคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทยที่ศึกษาโดย อภิชาติ อุดมมณีสุวัฒน์ (2526) และ คำซ้ำสองพยางค์ในภาษาสงขลาที่ศึกษาโดย เปรมินทร์ คาระวี (2530)

<u>หมวดคำ</u>	<u>หน่วยหลัก</u>	<u>คำซ้ำ</u>	<u>ความหมาย</u>
คำกริยา- วิเศษณ์	หน่วยซ้ำมีเสียง สระต่างกัน	hoj5 tuŋ4 teŋ4	"ท้อสโตงเตง" บอกลักษณะ ท่าทาง
<u>ตัวอย่างการปรากฏ</u>			
		li5 hoj5 tuŋ4 teŋ4	"เสื้อท้อสโตงเตง"
		waj5 pom5 pem5	"เสียงว่าสน้ำ" เลียนเสียง ธรรมชาติ
<u>ตัวอย่างการปรากฏ</u>			
		daj5 ŋjan3 tel waj5 pom5 pem5	"ได้ยินเขาว่าสน้ำป้อมแป้ม"

2.3.2.8 ฟู เจิง โทฮั่ว (2525) ได้ศึกษาคำซ้ำในภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย โดยพิจารณาจากชนิดของคำที่นำมาซ้ำ รูปแบบของการซ้ำ ลักษณะทางเสียง หน้าที่และความหมายของคำซ้ำ ไว้ดังนี้

ก. ชนิดของคำที่นำมาซ้ำเป็นคำซ้ำ

ชนิดของคำที่นำมาซ้ำเป็นคำซ้ำในภาษาจีน และภาษาไทยเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว มีความแตกต่างกันคือ ภาษาจีน มีคำที่นำมาซ้ำได้ 7 ชนิด ซึ่งได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบอกจำนวนนับ และคำลักษณนาม ส่วนภาษาไทยนั้น นอกจากจะมีคำทั้ง 7 ชนิดเหมือนกับภาษาจีนแล้ว ยังมีอีก 2 ชนิด คือ คำบุพบท และคำสันธาน ที่สามารถนำมาซ้ำได้

ข. รูปแบบของการซ้ำ

รูปแบบของการซ้ำคำในภาษาจีนและภาษาไทย จะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ เหมือนกันคือ คำซ้ำประเภทอิสระ¹⁵ และคำซ้ำประเภทไม่อิสระ¹⁶ คำซ้ำทั้ง 2 ประเภทนี้ยังแบ่งเป็นรูปแบบต่างๆ ได้อีก ซึ่งในภาษาจีนจะมี 7 รูปแบบ ส่วนภาษาไทยจะมี 5 รูปแบบดังนี้คือ

¹⁵ คำซ้ำประเภทอิสระ หมายถึง เมื่อซ้ำแล้วเป็นคำที่ใช้ตามลำพังได้

¹⁶ คำซ้ำประเภทไม่อิสระ หมายถึง เมื่อซ้ำแล้วเป็นคำที่ใช้ตามลำพังไม่ได้

ภาษาจีน : คำซ้ำในภาษาจีนมี 2 ประเภทคือ

1. คำซ้ำประเภทอิสระ มี 3 รูปแบบ¹⁷ แบบ AA และ AABB และ แบบ ABAB
2. คำซ้ำประเภทไม่อิสระ มี 4 รูปแบบ คือ แบบ XAA แบบ AAX แบบ AAB

และ แบบ XbuAA

ภาษาไทย : คำซ้ำในภาษาไทยมี 2 ประเภท คือ

1. คำซ้ำประเภทอิสระ มี 3 รูปแบบคือ แบบ AA แบบ AABB และ แบบ ABAB
2. คำซ้ำประเภทไม่อิสระ มี 2 รูปแบบคือ แบบ XAA และ แบบ AAB

ค. ลักษณะทางด้านเสียง

ลักษณะทางด้านเสียงที่นำมากล่าวไว้ในคำซ้ำมี 3 ลักษณะคือ การลงเสียงหนักเบาของคำซ้ำ เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ และเสียงพยัญชนะและเสียงสระของคำซ้ำ ซึ่งจะแยกกล่าวทีละภาษาดังนี้

ภาษาจีน

1. การลงเสียงหนักของคำซ้ำ ได้กล่าวไว้ 2 แบบ คือ เมื่อเกิดที่พยางค์ของคำซ้ำ 2 พยางค์ จะขึ้นอยู่กับชนิดของคำเดิม กล่าวคือ ในกรณีที่คำซ้ำมีคำเดิมเป็นคำนาม คำกริยา หรือ คำลักษณนาม จะไม่ลงเสียงหนัก แต่ถ้าเป็นกรณีที่คำซ้ำมีคำเดิมเป็น คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบอกจำนวนนับ หรือ คำลักษณนามจะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 และเมื่อเกิดที่พยางค์ของคำซ้ำ 4 พยางค์ การลงเสียงหนักจะเกี่ยวข้องกับรูปแบบของคำซ้ำ คือแบบที่ต่างกัน ทำให้การลงเสียงหนักในพยางค์ต่างกันไป
2. เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ มีอยู่ 2 แบบคือ อาจเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์หรือไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ ในกรณีที่เปลี่ยนจะเปลี่ยนเป็นเสียงสูงที่สุดทั้งในคำซ้ำ 2 และ 4 พยางค์
3. เสียงพยัญชนะและเสียงสระของคำซ้ำ จะมีการเปลี่ยนเฉพาะเสียงสระที่ลงเสียงหนักโดยออกเสียงยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

---

¹⁷ AA หมายถึง A เป็นคำพยางค์เดียวที่ซ้ำ 2 ครั้ง
 AABB " AB เป็นคำ 2 พยางค์, A และ B เป็นคำมูลที่นำมาซ้ำ
 ABAB " A และ B ต่างเป็นคำมูลที่นำมาซ้ำ
 XAA, AAX " A เป็นคำพยางค์เดียวที่นำมาซ้ำ ต้องใช้ตามหลังหรือนำหน้า X
 AAB " AB เป็นคำ 2 พยางค์ที่ซ้ำเฉพาะ A
 XbuAA " A เป็นคำพยางค์เดียวที่นำมาซ้ำต้องใช้ตามหลัง Xbu

ภาษาไทย

1. การลงเสียงหนักของคำซ้ำ มีอยู่ 2 กรณี คือ ถ้าเป็นคำซ้ำ 2 พยางค์ จะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 เสมอ แต่ถ้าเป็นคำซ้ำ 4 พยางค์ก็จะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 4 และลงเสียงหนักรองลงมาที่พยางค์ที่ 2

2. เสียงวรรณยุกต์ของคำซ้ำ มีอยู่ 2 รูปแบบ คือ อาจเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์หรือไม่เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ ในกรณีที่เปลี่ยนจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงสูงกว่าเสียงตรีปกติ ในคำซ้ำ 2 และ 4 พยางค์

3. เสียงพยัญชนะและเสียงสระของคำซ้ำ จะมีการเปลี่ยนเฉพาะเสียงสระที่ลงเสียงหนักหรือหนักพิเศษ โดยออกเสียงสูงกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักหรือลงเสียงหนักรองลงมา

ง. หน้าทีของคำซ้ำ

ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย จะทำหน้าที่แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ หน้าทีเหมือนคำเดิม หน้าทีต่างจากคำเดิม และหน้าทีซึ่งเทียบกันไม่ได้ซึ่งในที่นี้กล่าวถึง หน้าทีของคำซ้ำโดยพิจารณาว่าชนิดของคำเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อผ่านกระบวนการซ้ำ กลายเป็นคำซ้ำแล้ว

จ. ความหมายของคำซ้ำ

ความหมายของคำซ้ำที่มีอยู่ในภาษาจีนและภาษาไทย จะเหมือนกันอยู่ 6 อย่างดังนี้

1. ความหมายเป็นพหูพจน์
2. ความหมายว่าทีละอย่างหรือ คราวละอย่าง หรือทุกๆ
3. ความหมายไม่เฉพาะเจาะจง แน่นนอนเท่าคำเดิม
4. ความหมายเพิ่มน้ำหนักขึ้น
5. ความหมายทำให้เกิดภาพ
6. ความหมายใหม่

ความหมายของคำซ้ำที่พบเฉพาะในภาษาจีนมี 2 ความหมายคือ ความหมายแสดงว่าไม่ชอบ และความหมายว่าทำกริยานั้นสักเล็กน้อย

ส่วนความหมายที่พบเฉพาะในคำซ้ำภาษาไทยมี 2 ความหมายคือ ความหมายเพิ่มน้ำหนักเป็นพิเศษ และความหมายแสดงว่าทำอย่างไม่ตั้งใจ

จากวิธีการศึกษาคำซ้ำในภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษไทยดังกล่าว อาจแสดงตัวอย่างรูปแบบการซ้ำแบบต่างๆ ที่พบในภาษาทั้งสองไว้ดังนี้

ภาษาจีน

<u>รูปแบบการซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างคำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
1. รูปแบบการซ้ำคำประเภทอิสระ		
	<u>คำนาม</u>	
1.1 แบบ AA	rén "คน" rén rén "ทุกคน"	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ พยางค์เดียว
1.2 แบบ ABAB	zǐsūn "ลูกและหลาน" zǐzīsūnrūn "ลูกๆ หลานๆ"	ซ้ำคำเดิมที่มี 1 พยางค์ และนำมาซ้อนคำ
	<u>คำลักษณนาม</u>	
1.3 แบบ ABAB	shíme "อะไร" shíme shíme "อะไร"	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ 2 พยางค์
2. รูปแบบการซ้ำคำประเภทไม่อิสระ		
	<u>คำคุณศัพท์</u>	
2.1 แบบ XAA	tiánqīng "หวานนิดๆ"	ซ้ำคำโดยมีคำมานำหน้า
	<u>คำนาม</u>	
2.2 แบบ AAX	yú "ฝน" méng méng yú "ฝนหิมๆ"	ซ้ำคำโดยมีคำมาตามหลัง
	<u>คำคุณศัพท์</u>	
2.3 แบบ AAB	pènxiāng "หอมฟุ้ง" pèn pèn xiāng "หอมฟุ้งมาก"	ซ้ำคำเดิมที่มี 2 พยางค์ เฉพาะพยางค์หน้า
2.4 แบบ XbuAA	kǔ "ขม" kǔ bujī jī "ขมขึ้น"	ซ้ำคำโดยมีคำนำหน้า 2 พยางค์โดยพยางค์ที่ติดกับ ส่วนซ้ำจะเป็น [bu]

ภาษาไทย

<u>รูปแบบการซ้ำ</u>	<u>ตัวอย่างคำ</u>	<u>ลักษณะการซ้ำ</u>
1. รูปแบบการซ้ำคำประเภทอิสระ		
1.1 แบบ AA	<u>คำนาม</u> เด็ก เด็ก ๆ	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ พยางค์เดียว
1.2 แบบ AABB	งู, ปลา งู ๆ ปลา ๆ	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ พยางค์เดียวแต่มี 2 คำ แล้วนำมาซ้อนกัน
1.3 แบบ ABAB	<u>คำลักษณนาม</u> อาทิตย์ อาทิตย์ ๆ	ซ้ำคำเดิมที่เป็นคำ 2 พยางค์
2. รูปแบบการซ้ำคำประเภทไม่อิสระ		
2.1 XAA	<u>คำกริยา</u> ไหลพราว ๆ คำกริยาวิเศษณ์	ซ้ำคำโดยมีคำมานำหน้า
2.2 AAB	ต่อไป	ซ้ำคำ 2 พยางค์เฉพาะ พยางค์แรกต่อ ๆ ไป